

Stormachtige slijtageslag

Frans Hopman

Mountainbike * Deelnemers die van hun fiets waaien, zuigend zand en koude regenbuien. De vijfhonderd sportievelingen die zich gisteren waagden aan de Super Sunday, de Texelse monstertocht voor mountainbikers, hadden het zwaar te verduren. Een heroïsche editie. „Sven Kramer heeft het een stuk makkelijker. Na zes minuten is-ie alweer klaar”, puft een deelnemer in strandpaviljoen Paal 9, de eerste verzorgingspost. In de eerste vijftieng kilometer krijgt het bont gekleurde peloton het flink voor de kiezen. De boot is vanwege de storm even uit de vaart, maar Super Sunday gaat gewoon door. Vanaf de start bij Stay Okay in Den Burg moeten de fietsers recht tegen de zuidwesten wind in ploeteren. In groepjes arriveren ze bij de Dourleinkazerne, waar het Korps Mariniers met linten een parcours heeft uitgezet.

Weggeblazen

Het zwaarste stuk komt nog. Over zandvlakte De Hors gaat het naar de uiterste zuidpunt van het eiland. Tegen de stormachtige wind en over zuigend zand. Een lichte rijder waait tot driemaal toe in een heining, anderen worden van hun zadel afgeblazen of gaan lopend met de fiets onderuit. Zandvlagen en schuimvlokken zorgen voor een spookachtige sfeer. „Het was bijna niet te doen”, vertellen Bouke Lok, Ronald van Dijk en Jaap de Bray van de Helderse wielersportclub DOK. „We hebben nog nooit zó schuim tegen de wind gefierst.” De Texelse deelnemer Rossano Marci: „Het water werd enorm opgestuwd, een spectaculair gezicht. Leuk om te zien, niet om te fietsen”, lacht ze. Pas in het warme paviljoen komen de bikers weer wat op krachten. Op een lange tafel staan bananen en ontbijtkoek klaar, de kok brengt een grote pan bouillon naar voren. De jonge rijders Wouter van Tatenhove

In een aanlokkelijk decor van een bar vol Jutters, komt Roel Bakker als eerste aan in Het Cafeetje in Oosterend.

FOTO HELEEN VINK

en Marit Zijm (beiden achttien) hebben moeite om weer warm te worden. „We zijn helemaal doorweekt.” In het tweede blok wordt er niet makkelijker op. De regen begint z'n tol te eisen. Hoogtepunt is de doortocht bij de zeehondenbassins van Ecomare. Weer eens wat anders dan een bezoekje met het hele gezin. Een complete ronde via de bruinvisen zit er niet in. Die raken sneller in de stress, vandaar. Als extra service

worden de modderige fietsen schoon gespoten. Het bezoekje is mede georganiseerd door hoofd diervoorzorg Mariëtte Smit, zelf ook deelnemster. Ze heeft een miserie: „Vorig jaar was ik tien minuten te laat bij de derde controle, dat zit me nog steeds dwars.” Bij de derde post, boerderij 's Hertogenbosch aan de Muijweg, geven velen de pijp aan Maarten. Vijftig loodzware kilometers hebben er

flink ingehakt. Het vooruitzicht dat ze in blok drie om de vuurtoren heen moeten, de uiterste noordpunt, en daarna via zompige landrijen terug naar Den Burg, klinkt niet erg aanlokkelijk. Sommigen hebben geen droge draad meer aan hun lijf en bellen naar huis om te worden opgehaald. De jeugd van Wielersport Texel heeft alleen blok twee meefietst, maar dat is wel genoeg. Sommigen zijn onderkoeld

geraakt en laten zich liefdevol opvangen door de dames van de EHBO. Anderen springen weer op de fiets, vastbesloten de finish te halen. Edo Kooiman heeft daarbij pech. De ex-wethouder glijdt uit bij het oversteken van een kanaal en gaat kopje onder. Hij besluit toch tot het eindpunt door te fietsen, wat hem met een borrel onderweg ook zal lukken. Uiteindelijk finishen slechts veertig vermoeide bikkers.